

Concours...

'Op concours gaan, het is goed voor de vereniging en goed voor de muziek, het is een uitdaging'. Met deze openingszin wordt eens in de vijf jaar tijdens de jaarvergadering het item 'op concours gaan' aangesneden. Dirigent Jacques geeft zijn visie, hij legt uit dat we aan concours toe zijn. De mening van de jeugd klinkt positief; logisch, ze is jong en ze wil wat. De oudere muzikant heeft zijn bedenkingen, voor hem hoeft het niet zo nodig. Het kost een hoop en wat krijg je er voor terug? 'Na het concours val je in een zwart gat en een week later ben je al niet meer in staat om mee te lopen in de processie, laat staan de concoursstukken te spelen'.

Er is natuurlijk meer dat je er voor terug krijgt. Meneer pastoor, onze geestelijk adviseur, formuleert het als volgt : "Samen bouwen aan iets, is het mooiste wat er is, jezelf wegcijferen ten dienste van het collectief om samen te komen tot een uitzonderlijke prestatie". Dit soort uitspraken snijden hout en maken elke discussie overbodig.

Zijn er geen alternatieven in plaats van deelname aan een concours. Je mag toch best het concert op de Kurplats in Karlsbad van vorig jaar tijdens onze reis naar Praag een hoogtepunt noemen. Jammer dat de muzikale deelname aan dit soort hoogtepunten in het algemeen door een te klein deel van de vereniging wordt gedragen. Bij de deelnemers heeft dit concert mooie herinneringen achtergelaten. Met een betrekkelijk kleine bezetting hebben we in dit Mecca van de Tsjechische blaasmuziek de sterren van de hemel gespeeld.

Ik herinner me nog de opmerking van een plaatselijke 'Musikprofessor' na afloop van de ouverture Finlandia:

"Das haben Sie fein gemacht, Sibelius auf dem Kurplatz, das war Klasse".

De penningmeester, is kritisch. 'Als het moet dan moet het'. Zijn rekensommetje maakt echter duidelijk dat de financiële aderlating, die met deelname aan een concours gemoeid is, extra inkomsten noodzakelijk maakt.

Tijdens de voorbereidingsperiode van het concours nemen de muzikale activiteiten toe, er wordt veel gerepeteerd, groepsrepetities en concerten. Het is gedaan met vrijheid / blijheid, alles moet wijken voor het concours. Het repertoire heeft zich beperkt tot drie stukken en dat zal voorlopig zo blijven. De muziek is moeilijk en zwaar, de eisen van de jury zijn hoog. De dirigent doet vreselijk zijn best, zijn kritische benadering streeft perfectie na, hetgeen af en toe leidt tot confrontaties. Het feit dat we nu in de afdeling uitmuntendheid zitten trekt zijn sporen, elke noot wordt uitgespit en muzikanten moeten met de billen bloot.

De klarinettisten komen vingers te kort. Monique verhuist naar de tweede rij, haar lange afwezigheid ten gevolge van haar zwangerschap heeft gevolgen voor haar techniek, zij kiest even voor de tweede partij. Op zich een respectabele beslissing.

De bassisten morren, 'stres', wie is er gestrest. Lange noten, lucht, veel lucht, emmers lucht bassen vergen nou eenmaal heel veel lucht. Het slagwerk heeft zijn draai nog niet gevonden, de mannen lopen elkaar bij de overgangen regelmatig voor de voeten. Men experimenteert driftig met de stokken; dik, dun, hard, zacht.

De trombonisten zijn in tijdnood op plaatsen waar gebruik moet worden gemaakt van de dempers: "Wie heeft die muziek geschreven, in de partij schrijf je toch zeker een paar maten rust alvorens de gedempte passage begint".

Johan de Mey, is de componist en dat is van huis uit een trombonist, dus heeft hij verstand van dempers, dus moeten de heren trombonisten niet zeuren maar iets

bedenken dat dit sneller kan. Enkele uitzonderingen daar gelaten zijn de repetities

compleet, de bezetting groeit en de muziek gaat beter klinken. In het verplicht werk 'Madurodam' duiken zowaar herkenbare melodieën op zoals het 'Wilhelmus' en 'Aan de Amsterdamse grachten'.

Het keuzewerk van de Japanse componist Kuwahara blijft moeilijk, ik vraag me af onder welke omstandigheden de man dit heeft bedacht, misschien zat hij wel in de hel.

Het wordt langzaam duidelijk dat dit stuk niet op ons lijf is geschreven. Na de repetitie hoor ik nog uren lang de aanzwellende tonen bij 2A en het bulderend lawaai van het slagwerk achter mij. Mijn buurman Henk heeft last van hetzelfde, hij wordt s 'nachts wakker en droomt van een Japanse draak.

Het eerste beoordelingsconcert te Maaseik is geen succes, er wordt dramatisch slecht gespeeld. Hiermee bedoelt hij natuurlijk niet alleen onze opkomst op het podium maar ook ons samenspel. Chaotisch betekent 'niet samen'.

"Een stel egotrippers die maar wat voor zich uit toeteren en zich niet wensen te onderwerpen aan de man met het stokje", was het keiharde antwoord van de man achter de jurytafel, toen ik om zijn commentaar vroeg.

Plotseling duikt er op een van de repetities tussen de bezetting een contrabasklarinet op, hoog torent het apparaat uit boven de rest. Jacques wil iets uitproberen, het tussenspel bij maat 146 van Madurodam moet mysterieuzer. Zijn contrabasklarinet moet hier de oplossing brengen. Jacques heeft iets met contrabasklarinetten en dat zal de jury weten ook.

In Ubachsberg spelen we ons tweede beoordelingsconcert. Het blijkt dat ook deze jury de opmerking 'chaotisch' meerdere malen gebruikt, zij laat ons weten dat er nog veel gesleuteld moet worden.

Vrijdagavond, de laatste repetitie. Jacques zoekt nog steeds naar de juiste kleur bij maat 146 van Madurodam. Mysterieus moet het klinken, donkerblauw zou ik kiezen, om in schilders termen te spreken, maar er zijn wel 500 soorten donkerblauw.

Het samenspel is nog steeds zoek. Lei Heunen, doet op vermanende toon een laatste poging, om de muzikanten te bewegen beter te letten op de stok van de dirigent.

" Het wordt ons noodlottig als we niet beter op de maat letten. Er is er maar een die de maat aangeeft en dat is Jacques".

Zaterdagavond, generale repetitie. Mij lijkt dat het samenspel beter wordt.

Madurodam loopt lekker, zelfs de 'niet-kenners' vinden dat we dit stuk heel goed spelen. 'Three Fragments For Band' hikt nog altijd bij de overgangen en mist karakter.

Zondagmiddag op het podium van de Schouwburg in Heerlen. Hier moet het gebeuren. Madurodam, de stad in het klein. Jacques draait de knop om en de machine loopt. Alles lukt, de act met de contrabasklarinet maakt indruk. Het slotakkoord klinkt.

'Perfect', denk ik bij mezelf. 'Three Fragments For Band', ik maak mij zorgen.

Jacques slaagt er in om bij de gevaarlijke overgangen de zaak bij elkaar te houden.

Het klonk niet perfect maar het had wel karakter, daar was de jury het overigens ook mee eens. Alles bij elkaar '307 punt', een mooi resultaat.

We zijn gepromoveerd en Limburgs kampioen...Wat nu !

Cor Geilen